

EDGAR

Edgar

Misschien heb je wel eens oog in oog gestaan met een uil, in de dierentuin bijvoorbeeld. Als een uil je aanstaart lijkt het wel alsof hij dwars door je heen kijkt. En misschien is dat ook wel zo, wie zal het zeggen? Wij mensen hebben in ieder geval in onze sprookjes wijze eigenschappen aan de uil toegedicht. In dit verhaal maak je kennis met zo'n wijze uil.

Hij heette Edgar Uilensteyn en zelf vond hij dat een statige naam. Het grote dierenbos was zijn thuis en zolang als hij zich kon herinneren woonde hij al in dezelfde boom en zat hij elke dag op dezelfde tak. Hij observeerde graag vanaf die tak. En wat hij zag was goed, zo constateerde hij elke dag weer tevreden.

Het klopte namelijk in het dierenbos. Alles was zoals het moest zijn. Alles had zijn plek en elk dier vervulde een eigen rol. En elk van die rollen is was belang voor het grote geheel.

Edgar zat rustig te observeren, het wilde zwijn rolde zich nog eens lekker door de modder, het ree rende nog een rondje, de vos was aan het jagen en de spreeuw verteld zijn verhaal tegen wie het maar horen wilde. En geen van de dieren heeft had ook maar de geringste behoefte om aan een ander dier te vragen waarom het deed zoals het deed. Dat kwam gewoon niet in ze op en als ze het zouden weten

zouden ze er niets mee kunnen. Ze vervulden gewoon de rol die ze gegeven was.

Twijfelen aan je rol was hier dus niet aan de orde, dat zou het evenwicht, zoals dat er al sinds honderdduizenden jaren is in het grote dierenbos, alleen maar verstoren. Edgar wist dat maar al te goed en die wetenschap maakte dat hij elke dag gelukkig en tevreden was met zijn eigen rol.

Maar er knaagde wel iets aan zijn gemoed, eigenlijk al heel lang. Veel van zijn vogelvrienden begaven zich vaak onder de mensen in de steden en dorpen. En als ze dan weer terug waren vertelden ze over wat ze hadden gezien en gehoord. En daar waren mooie, maar ook minder mooie verhalen bij. Vaak vloog Edgar naar de allerhoogste boom aan de rand van het bos en keek dan vol verwondering uit over de stad. Elk nieuw gebouw was weer hoger dan het vorige en alles stond steeds dicht op elkaar. En er was altijd licht, steeds meer licht, vooral 's nachts. De mensen lieten dan in de stad zoveel lichten aan dat het schijnsel daarvan tot ver in het bos doordrong. Ook vloog hij wel eens over de stad en zag in de drukste straten de auto's, fietsen en mensen door elkaar heen krioelen. Alsof ze elk vochten om een plekje in de drukte. Oei oei, wat was het druk in die stad. Als het in het bos zo druk zou zijn dan zouden veel dieren binnen de kortste keren ruzie hebben, zo dacht Edgar dan. Want als je territorium te klein worden en er zitten te veel andere dieren op dan geeft dat spanningen. Edgar vroeg zich af hoe de mensen dat voor elkaar kregen, zo dicht op

elkaar. Wat hem ook verbaasde was de geur van de stad. Geen frisse geur van bladeren en dauw, zoals in het bos, maar een indringende geur die uit de auto's, gebouwen en huizen leek te komen. Een brandlucht leek het wel. Hij kreeg er kriebel in zijn keel van. Nee, het zag er allemaal heel verwarrende uit, vergeleken bij de rust in zijn bos.

Al die observaties hadden Edgar een ongemakkelijk gevoel bezorgd. Hij schrok telkens weer van het grote contrast tussen de rust en het natuurlijk evenwicht in zijn bos en de voor hem angstaanjagende drukte in de stad, in de mensenwereld. En de verhalen die hij wel eens had gehoord van zijn vogelvrienden die in de winter verre landen opzochten hadden hem ook niet bepaald vrolijker gestemd. Ze hadden hem verteld over mensen die met elkaar vochten en elkaars huizen in brand staken. En hij nog veel ergere verhalen gehoord, verhalen waarvan hij maar moeilijk kon geloven dat ze echt waar waren. Kortom, Edgar maakte zich zorgen. En dus nam hij een besluit. Hij zou zelf een kijkje gaan nemen in de mensenwereld, buiten zijn veilige bos. Misschien hadden de mensen het zichzelf veel te moeilijk gemaakt en zou hij ze een beetje kunnen helpen met wat ideeën uit het bos. Misschien zouden ze wat van deze wijze uil kunnen leren. En hoewel hij best schrok van deze toch wel erg gedurfde gedachte vond hij het toch de moeite waard om er wat mee te doen. Het avontuur trok hem wel. En hij wist hoe hij dit avontuur werkelijkheid zou kunnen laten worden, lees maar mee!

Want degelijk als uilen zijn, zou dat niet zomaar even een vluchtig kijkje worden, nee, daar ging een zeer grondige voorbereiding aan vooraf. Bovendien wilde Edgar dat iedereen die hij in de mensenwereld zou spreken heel eerlijk antwoord zou geven op al zijn vragen. En dat waren er nogal wat! Edgar hoort het je nu al denken; dat is onmogelijk. Maar dan ken je hem nog niet. Al lang voor hij zichzelf had toegestaan om zijn gedachten over een bezoek aan de mensenwereld de vrije loop te laten had hij al het nodige onderzoek verricht naar de haalbaarheid van zijn plannen. Tja, zo zijn Uilen, die doen niet zomaar wat. Die denken eerst heel goed na. Soms wel heel erg lang, maar dat hoort erbij, vindt Edgar. En bovendien, wie heeft er nou haast in het grote dierenbos? Hij in ieder geval niet.

Boularis

En zo kwam het dat hij op een dag de vleugels nam naar de andere kant van het bos, naar dat prachtige grote veld waarover je zo heerlijk ver kon kijken. Zo'n veld waar aan het einde van de dag de zon fel oranje-rood achter de horizon verdwijnt. Aan een rand van dat veld en onder de alleroudste reuzeneik van het bos woonde kabouter Boularis. Dat was zijn volledige naam, want kabouters hebben geen aparte voor- en achternaam. Edgar had al eens eerder kennis met hem gemaakt op het jaarlijkse beukenootjesfestival. Maar dat was slechts een korte en vluchtige kennismaking geweest, omdat er heel veel andere bosbewoners bij waren, dus tot een echt serieus gesprek, zoals uilen dat graag voeren, was het niet gekomen.

Toch had kabouter Boularis, ondanks die korte kennismaking, een diepe indruk op Edgar gemaakt. Alleen al die naam 'Boularis', die klonk heel deftig, vond Edgar, net zo deftig als zijn eigen naam. Hoe dan ook, hij wist zeker dat het met kabouter Boularis tot een goed contact zou komen. Gesprekken met inhoud, hij keek ernaar uit. Maar we dwalen af, want nu wil je natuurlijk weten waarom Edgar een bezoek wilde brengen aan kabouter Boularis, of niet soms? Nou, dat is een heel bijzonder verhaal. Laat je verrassen en vlieg met Edgar mee op de vleugels van je fantasie.

Het verhaal ging namelijk dat kabouter Boularis over heel bijzondere eigenschappen beschikte. Er werd zelfs beweerd dat hij je met alle

mensen in de grote buitenwereld kon laten praten, net zoals alle dieren met elkaar kunnen praten. Geen enkel dier uit het grote bos wist het fijne daarvan, maar als verhaal was het natuurlijk wel heel geslaagd. Net als mensen verschillen ook dieren soms veel van elkaar en dus zijn ze niet allemaal even onderzoekend van aard en de dieren die er meer van wisten zwegen in alle talen. En daarom was het verhaal nu nog steeds een verhaal. Maar je begrijpt het al, Edgar vond het nu echt de hoogste tijd om het waarheidsgehalte van dit verhaal eens heel serieus te gaan onderzoeken.

Na een mooie vliegreis door het bos, het was inmiddels herfst, dus aan indrukwekkende geuren en kleuren geen gebrek, was Edgar aangekomen bij de reuzeneik waaronder kabouter Boularis woonde. Tussen de enorme wortels van deze eik stond zijn huisje. En dat huisje voldeed volledig aan het beeld dat nu ongetwijfeld in je fantasie ontstaat: klein en wit en met een rood pannendakje, luikjes voor de ramen en een schoorsteentje waar tevreden de rook uit kringelt. Alleen dat laatste was nu niet het geval, want Boularis was niet thuis. Tja, dat kan gebeuren, dacht Edgar. Maar de dag was nog jong en Edgar had alle tijd, dus hij ging rustig op een tak van de reuzeneik zitten wachten op de komst van Boularis.

Nu hebben uilen hebben veel geduld, maar dit duurde wel erg lang. Pas tegen het einde van de dag, toen de zon al bijna onder was, kwam Boularis, vrolijk fluitend, aanwandelen. Edgar realiseerde zich dat hij dat lange wachten aan zichzelf had te wijten, dan had hij maar een

afpraak moeten maken. Maar goed, laten we er maar een mooie avond van maken, dacht Edgar, en hij vloog goedgehumord op Boularis toe. Die herkende hem direct en begroette hem uiterst hartelijk. Zo te zien had Boularis wel trek in een avondje gezelschap en Edgar werd dan ook van harte uitgenodigd om binnen te komen. Het haardvuurtje ging aan en er verschenen allerlei smakelijke kabouterhapjes en drankjes. Na het uitwisselen van de gebruikelijke beleefdheden over elkaars wel en wee kwam het gesprek op dat waar Edgar eigenlijk voor gekomen was. Boularis had al aangevoeld dat Edgar met een ‘grote’ vraag zat. ‘Steek van wal, Edgar,’ zei Boularis. ‘Wat heb je op je uilenlever?’

En zo begon Edgar te vertellen. Luister Boularis, ik heb veel gehoord over de mensenwereld. Ook heb ik zelf gezien hoe druk het daar is en van de verhalen van mijn vrienden die in de winter warme landen bezoeken ben ik ook niet vrolijker geworden. Maar als ik alleen al dichtbij kijk maakt mij dat bezorgd. Ik vraag mij echt af of het allemaal wel goed gaat daar en of ik de mensen wat lessen uit het bos kan brengen

‘Nou, nou,’ zei Boularis, ‘dat is een heel verhaal, Edgar. Ik begrijp je nieuwsgierigheid, maar volgens mij trek je nu wel een heel grote broek aan door te denken dat je als uil iets voor de mensen kunt betekenen.’

Oei, oei, wat Boularis daar zei viel niet heel goed. Edgar was duidelijk in zijn wijk geschoten over deze opmerking. Zijn ogen werden nog